

„Te ir mana dzimtene,
smilšainais krasts...”

Šo stāstu sāku ar dziesmu, jo lai kas arī mainītos Latvijā, dziesma paliks mūžīgi. Tas ir kā nerakstīts likums, kā stingri ieausts tumšsārtais valdziņš Lielvārdes jostā, pats mazākais vilnītis Rīgas Jūras līcī...Dziesma būs vienmēr!

Kāda būs Latvija pēc 10 gadiem? Grūts jautājums, kaut gan domas uzreiz jau aizpeld sapņu mākonī...

Par ekonomisko situāciju un problēmām šajā skaistajā pirmssvētku periodā nevēlos runāt, - ar laiku, mācoties no kļūdām, mēs iesim uz priekšu un viss būs kārtībā. Latvieši ir stipra tauta, nebaidos pat teikt, ka visstiprākā gan garā, gan arī fiziski. Tāpēc par tādām lietām neuztrauksimies. Labāk līdz Latvijas simtgadei un vēl daudzus gadus pēc šīs nozīmīgās dzimšanas dienas – baudīsim Latvijas skaistumu, krāšņumu un bagātību! Apzināsimies, cik tomēr dārga mums ir katram sava Latvija!♥

Nāc, es tev parādīšu savu Latviju...

Mana vīzija „Latvijai 100”

...pieci, četri, trīs, divi, viens... Laimīgu Jauno 2018.gadu! Cik brīnumaini skaista nakts! Pēc vairāku gadu pārtraukuma Alūksnē tieši uz Jauno gadu ir uzsnidzis koši balts, mīksts un pūkains sniegs, kurā tā vien gribas iekrist un uztaisīt kādu sniega eņģeli. Kaut arī man jau ir 29 gadi, es nekautrējos un to arī izdaru, jo mēs taču dzīvojam brīvā Latvijā. Manā priekšā paveras miljoniem mazu uguntiņu tumšajā debess bļodā, un es pie sevis nodomāju, kā es mīlu šo pasauli, šo dzīvi, manu Latviju. Šo nakti es atcerēšos vienmēr, jo sirdī tāda kā brīnuma izjūta, kuru nevar izprast... Viss liekas tik gaiši un skaisti, ka pār vaigu norit silta asara. Un tad es sāku skaļi smieties, jo atkal ir sācis snigt un man blakus sniegā ieveļas mani mīlie bērni, kuriem opis nupat iemācījies dziedāt Ziemeļa dziesmiņu, un viņi man blakus skandē: „...dimd, dimd, dimd, dimd, dimd lieli svētki ziemelim...” Šajā naktī, ejot gulēt, es nodomāju – šis būs īpašs gads.

*Ilva, absolvente,
Alūksne*

Šodien ir 19.jūnijs. Pirms latviešu jautrākajiem svētkiem – Jāņiem, notiek Latvijas simtgadei kopīgi veidotā sakopšanas talka. Mans, jau 19 gadus izveidotais, labdarības klubs „Dreams&Teams” ir galvenie koordinatori Alūksnē un darba ir daudz. Tomēr mums ir divi parki un šogad beidzot restaurēs granīta kāpnes, kas reiz tik svarīga tradīcija bija jaunlaulātajiem...Ja „jaunie”, uzkāpjot augšā pašā Tempļa kalnā, ir saskaitījuši vienādi pakāpienus, tad gaidāms ilgs un laimīgs kopīgais mūžs. Televīzija ziņo, ka šogad ir necerēti liela atsaucība, - veikalos jau izķerti visi atkritumu vākšanai domātie maisi un cimdi. Arī mana ģimene šodien aktīvi piedalās talkā, jo „Latvija ir mūsu mājas, un netīrā mājā dzīvot ir kauns” – tā mūždien saka mūsu opis. Es palūkojos apkārt un mani pārņem milzīgs prieks par to, kā visi cenšas. Pat mans četrgadīgais dēliņš mēģina noķert vēja aizpūsto maisu. Es pasmaidu saulei, un skrienu viņam palīgā...

Šogad vasara ir neparasti silta un patīkama. Es laikam pavisam aizmirsu izstāstīt, ka mana mīļākā vieta Latvijā, protams, neskaitot mājas – Alūksni, ir jūra. Viļņu šalkas ir visskaistākā mūzika. Un zini, kāpēc nekur citur tādas nav? Jūs teiksiet, bet kā – vēl tik daudz citās vietās ir jūras un viļņi... Šeit tu klausies un domā, cik labi būt mājās, cik lielisku, brīnišķīgu dzīvi mums ir dāvājis Dievs, piedzimstot Latvijā. Pie jūras es skatos plašumā un saprotu, cik sīka vienība esmu šajā pasaulē... Kā tāds smilšu graudiņš visā pludmalē. Te, pie jūras, kad vajag, esmu raudājusi, esmu smējusies un pārdomājusi it visu. Visskaistākais ir izjust vēju, to varenību, kas plīvo caur taviem matiem... Savai Latvijai es vēlos iekliegt vājā: „Es mīlu tevi un nekad nepameitīšu!”

Vēl viena no skaistākajām vietām Latvijā man liekas Sigulda rudens krāšņumā, tāpēc šogad rudens izbraucienā dodamies tieši uz turieni. Mazais gaisa vagoniņš šo gadu laikā ir kļuvis gluži vai relikvija, kuru gan vietējie, gan tūristi vēlas izbaudīt. Esmu virs koku galotnēm. Bērni ir izbrīnīti. Viņiem šī ir pirmā reize, kad var aplūkot Latviju no putna lidojuma skata. Aizdomājos, ka kārtējais gads jau steidz prom un dienas paliek arvien īsākas... Pēc darba pilnās vasaras cilvēki, dzīvnieki, daba steidz gatavoties ziemai, atpūtas periodam. Vērojot bagātīgo krāsu gammu koku galotnēs, kārtējo reizi pārņem lepnums par to, ka dzīvoju Latvijā!

Arī Dziesmu un Deju svētkos ir līdzīgas emocijas. Arī šogad vasarā par godu Latvijas simtgadei tika veidoti viskrāšņākie Dziesmu un Deju svētki. Tā kā iepriekš vienmēr biju vai nu spēlējusi kokli, dziedājusi vai piedalījusies uzvedumā, tad šo svētku galvenais un nu jau piepildītais sapnis bija izbaudīt arī to, kā ir dejot un būt visiem tik ļoti vienotiem. Tomēr stāvot uz skatuves, dziedot un skatoties uz to milzu skatītāju pūli, var labāk izjust tautas vienotību, spēku. Un katros Dziesmu un Deju svētkos esmu jutusi to kamolu, kas sakāpj kaklā un traucē dziedāt, jo tieši tajā brīdī es nodomāju, cik es esmu lepna, ka esmu latviete...tad man uzmetās „zosāda” un pār vaigiem nobirst pāris aizkustinājuma asaru. Tas ir kaut kas, kas ir tikai mums! Un tikai mums ir mūsu mīļā Latvija!

Šī ir ļoti nozīmīga diena manai tautai... Ir 2018.gada 18.novembris. Ir diezgan salts vakars. Visapkārt plīvo sarkanbaltsarkanie karogi un katram latvietim rokās mirdz sveču liesmiņa...

Ko lai novēlu savai Latvijai? Vēl tādus 100 gadus un vairāk... Un galvenais – nepazaudēt savu dziesmu!

Latvija dzīvos... Mana Latvija dzīvos mūžīgi.

Un es pēc 10 gadiem, pēc 30 un 50 gadiem, kādā dzestrā rudens rītā, vācot kartupeļu ražu, priecāšos par Latvijas skaistumu un klusītēm dungošu:

„Nāk rudens izgreznot Latviju,
Bet nepūlies, necenties tā...
Mums viņa ir visskaistākā
Tik un tā...”